

Det vanliga

Det vanliga är en gåva av Gud till människorna.
Det höjer henne över det tillfälliga och ogenomtänkta, det slumpartade och oprövade.
Det vanliga är trygghet och gemenskap.

Det vanliga är skönhet, rådjurets språng i utmarkerna, fågelns vingslag, trädens högtidliga vindsus.
Det vanliga är vår andhämtning, hjärtats jämna slag, ögonlockets rörelse mot ljuset.

Det vanliga är brunnsmotorns spinnande, väggklockans sega tickande, tidens gång, dödens närhet.

Det vanliga är förutsättningen för det mycket ovanliga som trött lutar skuldran mot oändligheten.

Kvist mot rutan

I min sista bostad,
en enkel tvårumslägenhet.
Kvisten av ett gammalt fruktträd
knackar på fönsterrutan. Påminner
om trädgården i mitt barndomshem, den rika,
och kallar.
Snart, snart!
Den kallar till avfärd.

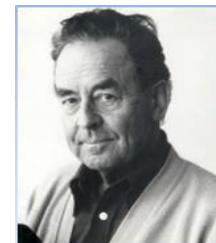
Besök utställningen om Ragnar Thoursie!

Plats: Musikens Hus
Öppettider: Lördag 9 juni, kl 10-13, 16-18
Söndag 10 juni, kl 10-16

Invigning av Ragnar Thoursies bänk

Lördagen den 9 juni 2018
klockan 13.00

Platser

Musikens Hus och Stadsparken, Katrineholm
(Fri entré i Musikens Hus!)

PROGRAM

Musikens Hus (Hantverkaregatan 14)

1. Välkomstanförande (Gösta Palmfjord)
2. Gustav Persson, formgivare av bänken, informerar.
3. Diktläsning (Ulla Palmfjord)
4. Patrik Sandin (baryton) och Ingunn Ligaarden (piano) framför fem dikter av Ragnar Thoursie i ny och specialbeställd tonsättning av Lennart Fredriksson:
Evigt landskap - Resa i minnet - Mörkret sakta sig sänker - Afrodite - Den blinda kråkan. (Samtliga dikter ur 'Kråkorna skrattar')

Stadsparken

5. Vi lämnar Musikens Hus och samlas vid bänken.
6. Invigningstal (Kulturnämndens ordförande Cecilia Björk)
7. Avtäckning under trumpetfanfarer (Lars-Inge Larsson)

Arrangör

Sällskapet Ragnar Thoursies Vänner
i samverkan med Kulturnämnden.

Katrineholms kommun

Evigt landskap

Ännu tala de till mig,
träden, molnen, de blod-
röda husen: eviga alltjämt.

Ändlig blott jag, som betraktar.
Snart den är all – min tid.

Andra då tala de till.

Resa i minnet

”Noch nicht in Prag!” Vår långa längtans resa skramlar
som en tredjeklasskupé. På samma väg alltjämt,
och våra blickar riktade som då mot var sitt landskap.
Du ser en dal, jag bergets kala sida.
Din blick, beslöjad, drömmer om ett mål, en stad, ett rum.
Jag dröjer kvar i minnet av det liv jag lämnar.
Din hand är mull; men minnet av den i min hand ännu.
Vi färdas så ... jag färdas så ... på denna tysta resa.
– En insikt, fastän tjugo år för sent, att blott ett ord, ja, blott
en blick av samförstånd kan ensamhet och vanmakt bota!

Mörkret sakta sig sänker

Mörkret sakta sig sänker
över min trädgård. Snart endast svarta
konturer synliga: enen som ensam
vaktar i snön, och den ogenomträngliga häcken.
Natten tättnar omkring mitt liv, det förgångna.
Endast längtan till Dig lyser med flämtande låga.

Afrodite

Född ur havets skum:
en vitnad strand, din höft,
som minnet väcker. Ej ord,
blott kroppens linje; tung av lust
är tanken som förgör. Mig
återstår blott denna stund:

en höft, som vänds emot mig;
en lust som väcks, en minnets linje,
en strand, som än består, och havets
bränning.

Den blinda kråkan

Se fåglarna! Inte
förbereder sig de för den säkra
döden – men för det osäkra
livet. Nötkråkan samlar för vintern
tusen tallfrön, litar på väderleken.
Så ock jag, blind i min tro
på det flyktiga jordelivet.